

PHẦN 1

Buổi chiều hôm nay chẳng hiểu sao Thoại Nam cứ mãi nhìn đồng hồ, dường như anh có điều gì đó rất sốt ruột. Rón rén đến bên cạnh anh, Thoại Nhi cười khúc khích. Giật mình, Thoại Nam ngược nhìn lên, anh bắt gặp ánh mắt tinh nghịch đang nhìn mình. Thoại Nam bật cười khi:

- Em làm sao vậy hả Thoại Nhi?

Thoại Nhi lại tủm tỉm cười:

- Anh hỏi em à?

- Vậy chứ chẳng lẽ anh hỏi anh sao nè?

Ngồi xuống cạnh anh Thoại Nhi chu môi:

- Anh có hẹn phải không?

Nheo nheo mắt nhìn em, Thoại Nam lắc đầu:

- Lại đoán mò nữa phải không hả?

Chun mũi Thoại Nhi cãi lại:

- Em thấy anh cứ mãi xem đồng hồ đấy mà.

Cốc nhẹ lên đầu cô em gái lí lắc của mình, Thoại Nam dọa:

- Con gái mà tò mò vào chuyện người khác là xấu lắm đó.

Để khóa laptop chuyện ấy, Thoại Nhi chìa chiếc điện thoại di động của mình đến trước mặt Thoại Nam:

- Em cho anh mượn gọi chị ấy đi nhé!

Thoại Nam lắc đầu:

- Sao hả? Định khóa laptop tội của mình à?

Thoại Nhi nghênh nghênh cái mặt rất dễ thương, cô nói với anh trai:

- Di động của anh mất rồi mà.

- Thì mất chứ sao?

- Vậy thì gọi đi!

Thoại Nam định từ chối, nhưng anh e rằng không chịu nổi với cô em gái này, nên đành nói:

- Cho anh mượn tạm vậy nhé?

Thoại Nhi liền thoáng gật đầu, bảo đùa:

- Nhớ cho tiền em mua quà là được rồi.

Thoại Nam lắc đầu cười khi:

- Anh biết mà!

- Anh biết gì cơ?

- Muốn xin tiền nhưng không có lý do chứ gì?

Thoại Nhi nhăn mặt:

- Anh Hai biết rồi mà còn nói nghe xấu hờ thấy mô.

Cầm điện thoại đi ra, Thoại Nam còn nói:

- Em biết vậy thì tốt rồi Nhi ạ!

Mỉm cười nhìn theo anh. Thoại Nhi biết là anh chẳng muốn cho mình nghe. Nhưng điện thoại bàn trong phòng lại reo lên, Thoại Nhi chạy vào:

- Alô! Nhà Thoại Nguyên nghe đây!

- Thoại Nhi!

Nhận ra tiếng của Hương Nhu, Thoại Nhi reo lên:

- Là chị sao Hương Nhu?

Hương Nhu vui vẻ nói:

- Em không nhận ra tiếng của chị Thoại Nhi nói đùa:

- Em thì khó nhận ra rồi, chỉ có một người là không lầm thôi. Phải không?

Hương Nhu cũng cười:

- Em nói gì vậy Thoại Nhi?

Cô liền lấp liếm:

- Chị tìm anh Hai phải không?

- Sao em biết?

Chặc lưỡi Thoại Nhi lém lỉnh nói:

- Vì ở nơi này có người đang ngồi trên đồng lửa đấy.

- Em...

Thoại Nhi mở cuộc điều tra:

- Hai người có hẹn phải không?

Hương Nhu đầu lạ gì tính của cô, nên nói:

- Em có thể cho chị gặp anh ấy được không?

Thoại Nhi cười khúc khích:

- Em biết ngay mà.

Hương Nhu ngạc nhiên:

- Em biết chuyện gì?

Thoại Nhi khóa lấp:

- Thôi để hai người gặp nhau sẽ rõ. Chị đến đây nhanh nhé.

- O này...

Nhưng Thoại Nhi đã tắt máy.

Buổi tối hôm ấy Thoại Nam đến nhà Hương Nhu. Rất may mắn là cả nhà đều đi dự tiệc. Hương Nhu báo mệt nên được ở nhà. Gặp anh, Hương Nhu rất mừng nhưng vờ giận:

- Anh đến rồi à?

Nghe giọng nói của cô như có gì đó hờn trách. Thoại Nam phân trần:

- Sao em không gọi điện cho anh hả Hương Nhu?

Chớp chớp đôi mắt to đen nhìn anh, Hương Nhu hờn dỗi:

- Có ai thèm nghe đâu mà gọi!

Như sực nhớ Thoại Nam nói như người có lỗi:

- Ôi, anh quên mất!

- Quên gì cơ?

- Anh quên báo cho em biết là máy điện thoại của anh mất rồi.

Quên giận, Hương Nhu lo lắng:

- Sao vậy anh Nam?

- Sáng hôm kia mãi mê chạy thể dục, rớt lúc nào không hay.

Nhưng không tin anh Hương Nhu hỏi lại:

- Có thật anh làm mất không hả?

- Em không tin anh sao Hương Nhu?

Cô mỉm cười:

- Tin nhưng cũng đáng nghi lắm anh ạ!

Nhìn cô, anh âu yếm hỏi:

- Em nghi gì ở anh vậy Hương Nhu?

Quay mặt đi Hương Nhu vờ hờn dỗi:

- Anh có làm chuyện gì đó giấu em thì anh biết lấy.

Thoại Nam tha thiết nói:

- Đừng nghi oan cho anh mà em.

Hương Nhu nhoen miệng cười:

- Ai thèm nghi vấn gì anh chứ!

Nắm bàn tay cô, anh thì thầm:

- Xa nhau mới có mấy ngày mà anh thấy nhớ em ghê!

- Thật không hả?

- Nói dối em, anh được gì đây?

Hương Nhu sung sướng ngã đầu lên vai anh nũng nịu:

- Vậy mà cứ làm cho người ta đau tim mãi.

Vuốt tóc cô Thoại Nam thủ thủ:

- Đừng suy nghĩ xa vời mà buồn nghe em.

Nũng nịu Hương Nhu lại nói:

- Chính vì yêu anh nên em mới vậy thôi.

Bẹo má cô, Thoại Nam âu yếm bảo:

- Anh biết rồi mà!

Ngồi dậy, Hưng Nhu nói nhanh:

- Mai một ra trường, em chưa biết mình phải xin việc làm ở đâu?

- Điều này, em khỏi cần phải lo. Anh sẽ tìm nơi thích hợp cho em.

Ngẩng đầu nhìn anh, Hương Nhu tỏ thái độ biết ơn:

- Em cảm ơn anh!

- Gì hả?

- Thì em cảm ơn anh!

Thoại Nam lắc đầu:

- Cảm ơn suôn vậy sao?

Chu môi Hương Nhu phụng phịu:

- Chứ còn làm sao nữa.

Chìa má ra, Thoại Nam chỉ tay vào má:

- Hãy tỏ thái độ thành tâm chút coi.

Đỏ mặt, Hương Nhu quay mặt đi:

- Ai làm vậy, kỳ lắm.

- Gì đâu mà kỳ.

- Nhanh lên em!

Đành phải chịu ý anh, Hương Nhu nhắm mắt hôn lên má anh một cái:

- Xong rồi!

Thoại Nam lắc đầu tỏ ý như chưa hài lòng:

- Em chẳng có thành ý gì cả!

Hương Nhu cười khúc khích:

- Vậy là vượt mức lắm rồi đó.

Nhăn mặt, Thoại Nam than vãn:

- Được thương mà y như bị phạt vậy hả?

Hai người vui vẻ bên nhau đến tận khuya mới chia tay.

Buổi sáng, thấy anh thức dậy trễ. Thoại Nhi đã nhí nhố bên tai:

- Anh Hai, em chưa từng thấy anh dậy trễ đâu.

Lắm liêm, Thoại Nam chế che giấu:

- Thức khuya, dậy sớm nên mệt vậy thôi!

Cười hì hì, Thoại Nhi nói tiếp:

- Chứ chẳng phải anh bận nằm mơ nên dậy trễ sao?

- Làm gì có chuyện nằm mơ!

Thoại Nhi vẫn chưa buồn tha:

- Đêm qua anh đến chỗ Hương Nhu, chắc là vui lắm!

Thoại Nam rầy em:

- Nè, không được tò mò đâu nhé.
- Em không có tò mò mà chỉ muốn tìm hiểu xem anh chị như thế nào thôi.

Cốc nhẹ lên đầu em Thoại Nam bảo:

- Vào ôn bài đi cưng.
- Anh Hai đi làm nhé!

Vừa đến cổng nhà, Thủy Vân đã réo gọi.

- Thoại Nhi, Thoại Nhi... Thoại Nhi ló đầu ra, cảm râm:
- Người chưa thấy, đã thấy tiếng rồi!

Vừa mở cổng, Thoại Nhi lườm bạn nói tiếp:

- Cái miệng cứ ào ào vậy bảo sao đừng có ê sắc ề.
- Ề gì cơ.
- Ề chồng đấy!

Thủy Vân cười hì hì:

- Vậy quen rồi mi ơi!
- Quen gì kỳ vậy. Tính con nít thì có.

Nghênh mặt Thủy Vân gật gù:

- Thì mình vẫn còn con nít thật mà.
- Xi, đỗ đại học rồi mà còn lóc chóc mãi.

Phì cười, Thủy Vân chế giễu:

- Ề mi muốn làm người lớn thì cứ, chứ đừng có lôi ta vào đó nhé!

- Hừ ăn với nói.

Chợt Thủy Vân hỏi:

- Bộ muốn để cho người ta mỗi đến gãy chân luôn hả?

Thoại Nhi cắn nhần:

- Vậy cho chừa cái tội nói nhiều của mi đi.

Nói vậy nhưng Thoại Nhi cũng nắm tay lôi bạn vào trong ngôi dưới băng đá có bóng râm mát:

- Ngôi ngoài này dễ chịu hơn.

Thủy Vân nhìn vào nhà:

- Sao vắng lặng vậy Thoại Nhi?

- Ba mẹ về quê thăm ngoại. Anh hai thì đi làm rồi.

Sáng mắt Thủy Vân nói như reo:

- Ê, vậy là tụi mình được tự do rồi.

- Mi định làm gì hả?

- còn làm gì nữa gọi tụi nó đến vừa học vừa chơi.

Thoại Nhi lắc đầu từ chối:

- Mình thấy không tiện đâu.

- Sao hả?

Thoại Nhi bảo:

- Rủi cha mẹ về đột xuất thì sao?

- Thế hả?

Thoại Nhi lại nói:

- Hay tụi mình học bài nhé!

Thủy Vân cắn nhần:

- Gặp bạn là chán thấy mô.

Thoại Nhi phân trần:

- Vui ai mà chẳng ham nhĩ? Nhưng vui mà quên học có mà ăn đòn.

Thủy Vân bật cười giòn tan:

- Xời ơi! Là sinh viên rồi mà sợ đòn ư?

Nhoẻn miệng cười với bạn Thoại Nhi lột bỏ lớp nhút nhát nói cứng:

- Thử mi thể thôi ta sợ gì chứ.

Thủy Vân ngạc nhiên:

- Vậy là sao nữa?

- Còn sao tụi mình kéo nhau ra phố tìm chỗ nào đó karaoke một bữa.

Thủy Vân sờ vai bạn, tán thưởng:

- Ý kiến của mi hay đó.

- Vậy thì đi!

Nhưng Thủy Vân ngăn lại.

- Khoan đã!

- Gì nữa?

- Gọi tụi nó cùng đi chứ.

Ngồi thừ ra Thoại Nhi khoát tay:

- Vậy thì gọi đi!

Sau khi đã gọi cho tất cả bạn bè, Thủy Vân cùng Thoại Nhi ra đi...

Buổi trưa, khi chuẩn bị đi làm thì Thoại Nam nhận điện thoại:

- Alô! nhà Thoại Nam đây!

Bên kia đầu dây tiếng một anh chàng thanh niên vang lên:

- Anh ơi! đây có phải là nhà của Thoại Nhi không ạ!

- Đúng rồi! cậu là ai thế?

- Em tên là Phúc Lâm! Em muốn gặp Thoại Nhi.

- Tìm Thoại Nhi ư? Cậu là gì của nó?

- Tụi em chỉ là bạn của nhau thôi.

- Tìm Thoại Nhi có việc gì?

- Tụi em có hẹn!

- Hẹn ư?

- Vâng ạ!

Nổi cáu, Thoại Nam gắt lên:

- Học hành không lo, hẹn hò nhau làm gì?

Phúc Lâm lúng túng:

- Dạ, tụi em hẹn nhau là có mục đích!

- Mục đích ư?

- Vâng ạ!

Thoại Nam chất vấn:

- Đâu cậu hãy nói mục đích của mình xem.

Phúc Lâm bình tĩnh trở lại nên nói:

- Tụi em vừa học vừa chơi ạ!

- Nghĩa là sao?

- Tụi em tự vạch ra thời khóa biểu, học xong rồi mới chơi.

- Vậy à?

- Vâng, anh có thể cho em gặp Thoại Nhi chứ ạ!

- Thoại Nhi không có nhà.

Cúp máy, Thoại Nam khóa cửa đi làm...

Mấy đứa bạn nhao nhao lên:

- Sao hả?

Thủy Vân sốt ruột:

- Chuyện gì nói nhanh lên.

Phúc Lâm nói giọng ỉu xìu:

- Nhỏ ấy không có nhà.

Thủy Vân gắt lên.

- Cậu gặp ai mà coi bộ căng thẳng vậy?

- Anh trai của Thoại Nhi.

Rụt đầu le lưỡi, Thủy Vân nói:

- Gặp anh ấy thì tiêu đời rồi.

Ngồi phịch xuống ghế mồ hôi rịn ra ướt cả áo Thúc Lâm thở dài:

- Thoại Nhi có ông anh đáng nể thật.

Thủy Vân tò mò:

- Sao hả?

- Khó tính kinh khủng luôn! Thủy Vân kênh mặt.

- Khó thì sao chứ!

Anh ấy hoành hợe đủ thứ cả.

Thủy Vân phẩy tay:

- Anh ấy làm vậy cũng đúng thôi.

- Đúng là sao chứ?

Thủy Vân điểm điểm ngón tay trước mặt các bạn:

- Này nhé, Thoại Nhi vừa đẹp vừa xinh xắn, học giỏi, lại nữa còn là con nhà giàu, xem ra được giữ kỹ cũng đúng thôi.

Phúc Lâm miệng méo xệch báo:

- Nếu vậy thì có ham gì cuộc sống thiếu tự do ấy.

Các bạn nhón nháo:

- Phúc Lâm nói đúng. Có vui về gì đâu.

Thủy Vân chen vào:

- Người buồn nhất có lẽ là Phúc Lâm đó.

Lắc đầu quây quây, Phúc Lâm bào chữa:

- Chuyện đâu có gì lớn mà phải buồn chứ?

- Ê, có đúng vậy không?

Phúc Lâm lại nói:

- Nếu có buồn thì một mình, mình biết thôi.

Mọi người cười vang, Thủy Vân chế giễu:

- Nói vậy mà cũng nói. Buồn một mình dễ bị điên lắm đó.

- Có điên cũng đâu đến lượt bạn.

Phúc Lâm bỏ đi ra ngoài, Thủy Vân cười theo:

- Này, nói vậy cũng giận được sao?

- Làm gì có chuyện buồn. Nhưng nghĩ cảnh của Thoại Nhi mất tự do quá.

Thủy Vân khoát tay:

- Con nhà giàu thường là vậy đó, cậu mà lỡ yêu cô ấy sẽ thấy khổ.

Phúc Lâm vẫn cứ nói bướng:

- Vậy thì đã sao? Yêu là yêu còn chuyện ấy là khác mà.

- Vậy có nghĩa là cậu chưa thấy ngán.

- Làm gì phải ngán chứ. Ông ấy chỉ là anh thôi chứ đâu phải là ông nội.

Thủy Vân gật gù:

- Cậu nói cũng phải, gia cảnh nhà cậu đâu có kém gì nhỏ ấy.

Phúc Lâm lắc đầu:

- Mình không có đem gia tài ra để mà chinh phục cô ấy đâu.

- Thế cậu định làm gì?

Phúc Lâm nói một cách khách quan:

- Chỉ cần Thoại Nhi thích là được. Thủy Vân cười hì hì:
- Xem ra cậu chủ quan quá đấy!

Không có Thoại Nhi mọi người lần lượt ra về. Phúc Lâm lại nói với Thủy Vân:

- Gia đình cô ấy giàu cô ấy kỹ chừng nào càng làm cho mình thêm thích tiền tới.

Thủy Vân gật gù:

- Để xem cuộc độ sức này ai thắng ai?

Phúc Lâm đành chờ Thủy Vân về, mà lòng thì buồn khó tả.

Tối đến Thoại Nam đưa Hương Nhu đi xem ca nhạc, Hương Nhu chuẩn bị xong chờ anh đến rồi đi. Nhưng chờ mãi mà không thấy anh tới:

Hương Nhu làu bàu:

- Anh này chuyên gia là trễ hẹn.

Thoại Nam xuất hiện, anh cố phân minh:

- Giữa đường anh gặp sự cố, nên đến trễ.

Nén cơn giận dữ, Hương Nhu lo lắng:

- Sạo vậy anh?
- Trên đường đến đây có tai nạn, anh phải phụ giúp đưa nạn nhân vào bệnh viện.

Trố mắt ngạc nhiên nhìn anh, Hương Nhu lo lắng:

- Họ không sao chứ anh?
- Chỉ bị thương thôi. Nhưng chỉ tội cho cô gái.
- Cô gái nào?

- Người bị tai nạn lúc này.

- Cô ấy bị làm sao?

- Có lẽ bị gãy mất một chân.

Ôm ngực, Hương Nhu kêu lên:

- Ôi, gãy chân sao anh?

- Đúng vậy!

- Tội, cô ấy vậy sao anh, chắc cô ấy buồn lắm.

Thoại Nam trấn an:

- Xem ra người yêu của cô ấy chăm sóc tốt lắm.

- Vậy hả?

Xem đồng hồ, Thoại Nam giục:

- Mình đi kéo trẻ rồi em.

Lắc đầu, Hương Nhu từ chối:

- Tự dung em không muốn đi nữa.

- Sao vậy em?

- Em không biết tại sao nữa. Nhưng tội cho cô gái kia quá.

Nhìn cô, Thoại Nam âu yếm nói:

- Em thánh thiện lắm Hương Nhu. Anh rất hạnh diện được yêu em.

Hương Nhu lắc đầu:

- Thật ra, có lẽ do em đồng cảm với cô ấy mà thôi.

Bật cười, Thoại Nam nói như chế giễu:

- Ấy là tình gì vậy em?

Mỉm cười Hương Nhu bảo đùa:

- Tình nhân loại.

- Nghĩ rộng rãi lắm.

Hương Nhu chợt nói:

- Hôm nay em có tin vui đấy anh.
- Tin gì vui vậy?
- Em vừa được giám đốc cất nhắc lên làm trưởng phòng kỹ thuật.

Nhíu mày, Thoại Nam cảm thấy không an tâm:

- Tự nhiên sao ông ta lại chiếu cố em như vậy.

Vẫn vô tư, Hương Nhu nói tiếp:

- Anh ấy khen em có tài ăn nói, thu hút được khách hàng.
- Còn gì nữa không?

Như hiểu trong câu hỏi của anh có gì đó mai mỉa, Hương Nhu nhìn sững anh lạ lẫm:

- Anh hỏi em nhiều vậy là có ý gì?

Nếu như vậy là quá ích kỷ, sợ Hương Nhu lại giận, nên Thoại Nam chỉ nói:

- Thấy lạ anh chỉ hỏi cho biết vậy thôi.

Ngồi xuống giận anh. Hương Nhu nói thật lòng:

- Em chỉ yêu mình anh thôi. Anh đừng nghi ngờ gì cả nhé!

Nắm bàn tay cô, Thoại Nam âu yếm:

- Anh hiểu em mà Hương Nhu. Và anh cũng rất tin em.

Ngã đầu lên vai anh, Hương Nhu thì thầm:

- Yêu nhau thì hãy tin vào nhau chứ anh. Em phấn đấu chỉ vì tương lai của mình mà thôi.

- Anh hiểu mà em!

Hương Nhu nói lên suy nghĩ của mình:

- Em cố gắng phấn đấu để không thua kém gia đình anh.
- Sao em lại nghĩ vậy?
- Gia đình anh thì giàu có, còn gia cảnh của em thì khôn khó. Em sợ lắm?

Thoại Nam an ủi:

- Em đừng có suy nghĩ ấy có được không? Anh yêu em đâu phải vì tiền bạc.

- Đúng là như vậy! Nhưng mà còn gia đình dòng họ nhà anh nữa chi. Liệu em có vượt qua nổi không?

Bật cười lớn, Thoại Nam bẹo má cô:

- Lo chi xa vậy em, không có chuyện ấy xảy ra đâu.

- Thật hả anh?

Siết mạnh cô vào lòng, Thoại Nam tha thiết nói:

- Em đáng yêu thật!

- Hừ!

- Anh về đây Hương Nhu, Hương Nhu cũng không muốn kèm anh ở lại, vì đêm cũng khá khuya rồi.

Thấy Xe đậu ngoài sân khá nhiều, Thoại Nam biết nhà có khách. Nhưng anh chưa thể đoán biết là ai? Đang phân vân chẳng biết nên vào phòng khách hay về phòng mình thì Thoại Nhi gọi nhỏ:

- Anh Hai!

Biết có chuyện quan trọng nên Thoại Nam đi nhanh về phía em gái:

- Làm gì mà rình mò giống như ăn trộm vậy cô nương?

Trợn mắt, dẫu môi Thoại Nhi phụng phịu:

- Phải biết anh cho em là đứa ăn trộm thì em không thèm cho anh biết tin này đâu.

Biết có chuyện thật nên Thoại Nam đành xuống nước nhỏ:

- Anh xin lỗi! Nào chuyện gì hãy nói anh nghe đi!

- Suyt!

- Bí mật vậy?

- Gia đình của Kim Trinh qua đây - Vậy thì có gì quan trọng.

Nghênh mặt Thoại Nhi bảo:

- Nếu anh đã chấp thuận thì đúng là không quan trọng.

Thoại Nam cảm thấy không ổn nên hỏi:

- Mà chuyện gì vậy em?

- Cha mẹ đang bàn chuyện cưới xin giữa anh và Kim Trinh đây.

Trợn mắt Thoại Nam kêu lên:

- Thật vậy hả?

- Em đâu có nói dối anh làm gì?

Thoại Nam nhăn mặt. Anh đâu ngờ ba mẹ lại có thể tính nhanh đến như vậy. Thấy anh kém vui, Thoại Nhi cũng xúc động, cô khuyên:

- Hay là anh hãy đi ra ngoài khuya chút nữa hãy về.

- Vậy có tiện không em?

- Em cũng không biết nữa. Nhưng anh vào thì sẽ bất tiện lắm.

Thoại Nam hấp tấp:

- Vậy thì anh đi nghe! Nếu ba mẹ có hỏi thì em cứ bảo là anh chưa về nhé.

Thoại Nhi đồng tình:

- Được rồi! Anh cứ đi, em sẽ tìm cách nói lại với ba mẹ.

Thoại Nam cho xe quay đầu. Thoại Nhi vào nói với ông Thoại Minh:

- Anh Hai vừa điện về.

Ông Thoại Minh nhìn con gái:

- Nó nói gì vậy con?

- Anh Hai nói đêm nay sẽ không về vì bận trực thể cho người bạn.

Kim Trinh liền cau có:

- Con đã nói với cha mẹ rồi. Mất mặt ghê.

Bà Kim Huệ cười vuốt ve:

- Tại anh bận quá đó con!

Ngoảnh mặt đi, Kim Trinh nói cộc lốc:

- Người ta không thích con thì có.

Bà Thoại Minh vuốt giận:

- Còn đừng buồn, có lẽ Thoại Nam bận thật đó.

Kim Trinh không nhẫn nại được nữa, cô đứng vụt lên:

- Về được rồi cha mẹ.

Bà và ông Kim Huệ cũng đứng lên cùng con gái:

- Về thì về, con làm gì mà nôn nóng dữ thế?

Kim Trinh dùng dằng:

- Lỡ mất cuộc chơi của con rồi.

Vốn không ưa gì Kim Trinh nên Thoại Nhi bảo:

- Giờ này cũng còn sớm mà chị!

Kim Trinh dùng dằng bỏ đi. Ông bà Kim Huệ phải nhanh chóng theo con:

- Thật không phải, xin chào anh chị!

Tiến vợ chồng ông Kim Huệ về rồi, Bà Thoại Minh cần nhân:

- Thằng này đi đâu mất biệt?

Thoại Nhi phàn nàn:

- Người như vậy mà mẹ định rước về nhà ư?

Bà Thoại Minh lắc đầu:

- Đừng xen vào chuyện người lớn.